

Kvintarų maratonas: #2

Jack L. Chalker

BĖGIMAS Į CHAOSO IŠTAKAS

© MATT INGLEY

Knygute.lt

Jack L. Chalker

**BĖGIMAS
Į CHAOSO IŠTAKAS**

Antroji
"*Kvintarų maratono*"
trilogijos knyga

Jack L. Chalker
TO RUN TO CHAOS KEEP

Quintara Marathon #2

Du demonai įkalinti gintaro luituose,
tapo didžiausiu visų laikų atradimu.

Tačiau jiems pavyko pasprukti,
negailestingai susidorojus su
kiekvienu sutiktu savo kelyje. Tris
didžiųjų imperijų būriai priversti sekti
demonų pėdomis iki pat jų
merdinčios irštvos, įsikūrusios kitoje
visatoje...

Iš anglų kalbos vertė

GEDIMINAS URBONAITIS

Copyright © by Jack L. Chalker, 1989

NewYork, Ace, 1998

Cover art Copyright © by David Mattingly, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1999

© leidykla Knygute.lt, 2017

Catherine "C.L." Moore atminti, kuri dar prieš penkis dešimtmečius parodė mums kaip tai daroma.

VERTĖJO PASTABA

Įvairūs "Kvintarų maratono" trilogijos personažai bendrauja ne tik žodžiu, bet ir telepatinėmis mintimis, perduodamomis iš smegenų į smegenis. Siekdamas supaprastinti šios įvairovės perteikimą, autorius pasinaudojo skirtingais šriftais ir netradiciniai skyrybos ženklais.

Lietuviškame vertime telepatinė kalba spausdinama tamsesniu šriftu ir išskiriama kabutėmis, pavyzdžiui:

"Žiūrėk iš kairės!",

skirtingai nuo įprastos tiesioginės kalbos:

- Atsargiai, iš kairės!,

o vidinis monologas - kursyvu be papildomų skyrybos ženklų, kaip šiame pavyzdyje:

Reikia pasisaugoti.

G.U.

...Dar Džordžas Smitas, susidūręs su šia problema, nutarė, jog lengviausia bus ją išspręsti, pasinaudojus šriftais ir skyryba taip, kad skaitytojas išsyk suprastų, kur kalbama garsiai, o kur - mintimis. Dažnai stebiuosi, kodėl niekas iki šiol neperėmė šios praktikos. "Kvintarų maratoniui" ji tikrai tinka. ...Galbūt iš pradžių tai pasirodys kiek neįprasta, tačiau, persipynus įvairiems dialogams, manau, įsitikinsite, jog suprasti labai paprasta.

Jack L. Chalker

DEMONAI VAIVORYKŠTES JUOSTOJE

Sukviesti sielvartingos, vaiduokliškos pragaros pasmerktųjų aimanos, jie atskubėjo į tą tolimą visatos kampelį, o blogiausia - susirinko ten visi kartu.

"Visiems erdvėlaiviams... bet kokiems laivams... Biržos registrui... Čia mokslinio tyrimo laivas "Vobo". Koordinatės specialiajame pasienio zonos žvaigždėlapyje vienas vienas keturi aštuoni du brūkšnys penki: Vaivorykštės Juosta. Nedelsiant reikalinga pagalba. Jie visi nebegyvi. Visi viduje kartu su demonais ir nebegyvi. Likau tik vienas. Išvykti negaliu. Prisiartinti kuo atsargiau! Energija tik gyvybės palaikymui. Visam Biržos registrui. Priartėti atsargiai. Demonai Vaivorykštės Juostoje! Koordinatės..."

Žydras ir žalias pasaulis apačioje buvo toks ramus, taikus, jog atrodė, niekas negalėtų sutrikdyti jo tylaus grožio, tačiau atvykėliai - kovinė Mizlaplano dievų grandis, šventasis Inkvizicijos susibūrimas - jau daug rizikavo, kad

patektų čia.

Nors tarpimperinė sutartis mizlaplaniečių skafandrą oficialiai įvardino kaip "aukso spalvos", bet taip buvo pasielgta tik tam, kad išvengtų nesusipratimų, kylančių dėl įvairių rasių skirtingai interpretuojamų spalvų pavadinimų. Skafandrai visai neblizgėjo, buvo greičiau blankios tamsiai geltonos spalvos su vos žymiu oranžiniu atspalviu, negu auksiniai. Standžiai aptempiantys kūną gyvybės palaikymo kostiumai beveik niekuo nesiskyrė nuo tų, kuriuos naudojo ir kitos dvi didžiosios imperijos - Mikolis ir Birža - išskyrus, žinoma, spalvą. Kapitonas Gan Ro Činas, Mizlaplano krovinežis "Gorusu Priesaika" šeimininkas, Kosminės Akademijos auklėtinis, o dabar - Šventosios Inkvizicijos grandies įrankis, žvelgė į bendražygius, apsirėdžiusius tokiais ryškiais skafandrais, ir apgailestavo, kad diplomatams neatėjo į galvą išreikalauti Mizlaplanui anglies juodumo spalvos. Dabar su šituo nelemtu apdaru jis jautėsi kaip švyturys naktį - puikiai matomas taikiny. Skristi į šį nykų ir izoliuotą ištyrinėtos visatos pakraštį jiems įsakė vadovybė. Pakeliui teko siauriausioje vietoje kirsti ir Mikoliui priklausančią erdvę, tačiau kad ir kokia siaura ji būtų, dabar jie atsidūrė dvigubai atskirti nuo

namų, taigi tapo dvigubais pažeidėjais.

Nors jis labai tiksliai apskaičiavo didžiausio suartėjimo ir atsiskyrimo nuo laivo momentą, manevravimas prisiartinant prie Biržos erdvėlaivio pareikalavo mažiausiai trisdešimties brangių minučių. Kai pagaliau atsidūrė greta, rado laivą be signalinių ir bėgančių šviesų bei jokių energetinio spinduliavimo požymių.

Ir vis tik žalsvai mėlynos planetos fone jis atrodė ištis įspūdingai. Tai tikrai nebuvo karo laivas, greičiausiai jo paskirtis - mokslinių tyrimų ekspedicijos. Bet dabar, sustingęs ir apleistas, apsuptas žvaigždžių okeano, jis atrodė labai, labai vienišas.

- Iš lauko lyg ir nesugadintas. - Kriša Šventoji Mendora, tamsiaplaukė gražuolė dvasininke ir grandies saugumo pareigūnė, mėgino išvelgti kuo smulkiausias detales. - Skenuoju telepatiška, bet viduje nieko neužčiuopiu.

- Ir aš, - pridūrė Savinas Šventasis Pešva, galingas empatas. Empatai neretai sugebėdavo pajusti gyvybę daug didesniu atstumu, negu telepatai. Šiuo atveju jiedu nesitikėjo priimti kokių nors suprantamų minčių ar emocijų, tik ieškojo bent menkiausių gyvybės požymių laivo viduje. - Atrodo tarsi laivas miręs.

Savinas priklausė mesokų rasei. Tai buvo milžinas humanoidas stora reptilijos oda, žiaurėmis geltonomis lyg didžiulio katino akimis ir galingomis kaulėtomis rankomis su siurbtukais ant pirštų galų. Kampuotą galvą puošė didelės kaulinės ausų lėkštės, kurios atrodė lyg priklijuotos. Visas išmargintas juodais ir žaliais šlakais, su aštriomis iltimis, kurių nepaslėpdavo net susičiaupęs, jis buvo tikrai baisus; vien pamatęs tokį siaubūną, galėjai palaikyti jį pragaro vizija. Kiti grandies nariai neretai pasimelsdavo, dėkodami dievams, kad jis yra jų pusėje.

Manja Šventoji Sin pakėlė akis nuo savojo prietaisų rinkinio.

- Tai ir yra miręs laivas, - pranešė ji. - Visiškai jokio energetinio aktyvumo. Net avariniai šaltiniai išsekę. Tik avarinio ryšio siųstuvas iš kitos pusės nuo planetos paviršiaus rodo menką energijos likutį. Viskas inertiška. Nei gyvybės, nei energijos. Norėdami įeiti, turėsime pjauti šliuzo liuką.

Manja, grandies mokslininkė, atstovavo gnolių rasei. Tai buvo kresni kuproti nykštukai statinės pavidalo liemeniu, šakotu kaip gyvatės liežuviu, didžiulėmis aštriomis į šonus styrančiomis ausimis ir pilka kaip dramblio, bet dvi-

gubai storesne oda. Nors išoriškai visai skirtingi, gnoliai ir žemiečiai vartojo tokį patį maistą, mėgo saldumynus, turėjo panašius vidaus organus ir savo evoliucija nebuvo tokie tolimi kaip bylojo išvaizda.

- Ar esi visiškai tikra, Manja? - spaudė ją Morokas. - Jokios gyvybės ir jokių energijos išteklių viduje? O gal tai tik ekranai?

Morokas Šventasis Ladas vadovavo šventajai grandžiai. Tai buvo aukštas trapaus sudėjimo panašus į paukštį padaras su ilgomis siauromis plaštakomis ant didžiulių oda aptrauktų sparnų, kurie, esant tinkamai aplinkai ir nedelei traukai, įgalino jį skraidyti. Vis tik jo išvaizda ir išoriškai rami, beaistrė laikysena žmonėms kažkuo priminė reptiliją.

- Ne. Jeigu mėgintų kaip nors ekranuotis, užfiksuočiau bent pačius ekranus, - atsakė mokslininkė. - Viduje nėra nieko gyvo. Net kompiuteriai nebeveikia.

- Bet juk kažkas turėjo išlikti gyvas, - tarė Kriša. - Tas, kas išsiuntė pranešimą kartu su nelaimės signalu.

- Taip, bet prieš kiek laiko? - paklausė Gan Ro Činas. - Praėjo mažiausiai kelios dienos. Gal net daugiau. Netekę gyvybės palaikymo

sistemų, tie žmonės tikriausiai neberado kaip išsilaikyti. Turbūt prarado viltį, kai taip ilgai niekas nepasirodė. Gal net išprotėjo.

Savinas savo didžiulėmis akimis apžiūrinėjo mokslinio laivo paviršių.

- Šventasai, visos gelbėjimo valtys irgi vietoje. Neiššauta nė viena. Net iš to borto, atgręžto nuo planetos, nors ten šiokie tokie energijos likučiai gal dar leistų valdyti rankiniu būdu.

- Taip? Ir kas iš to? - Morokas, stebėdamas šį laivą vaiduoklį, atrodė ne tiek susierzinęs, kiek išsigandęs. Kaip ir visi.

- Šventasai, bent kelios iš jų palei pat avarinį siūstuvą atrodo dar visai tinkamos, nesvarbu, kiek likę energijos. Jomis nepasinaudota. Peršasi išvada, kad tai, kas čia atsitiko, įvyko labai staiga ir visiems vienu metu. Visiems, išskyrus vieną. Jis, ji, ar kas tai bebūtų, išliko. Gal dėl to, kad tuo metu buvo vienintelėje saugioje vietoje - prie siūstuvo, kuris ir dabar dar veikia ir tikriausiai vienintelis gavo tik labai stiprų, bet ne mirtiną smūgį. Tačiau tokiam laive didelės įgulos tikriausiai ir nebuvo. Dabar to žmogaus viduje nebėra arba, jeigu jis ten, tai nebegyvas. Mirė, kai gelbėjimo sistema buvo tiesiog panosėje. Arba pasitraukė, nepasinaudojęs valtimi.

Gan Ro Činas linktelėjo.

- Gelbėjimo valtis būtų nugabenusi jį į artimiausią gyventi tinkamą planetą. Labai tikėtina, kad darbui šioje ekspedicijoje nepaskyrė padarų, kurie negalėtų ten išgyventi, juk iš surinktų duomenų mums ši atmosfera, klimatas ir visa kita tinka. Tad valtis, pilna atsargų mažiausiai mėnesiui, būtų nuskraidinusi mūsų laimingai išsigelbėjusį įgulos narį būtent čia. O tai reiškia...

- Tai reiškia, - užbaigė už jį Kriša, - kad jis pasirinko žiaurią mirtį laive, galbūt net nuo savo rankos, užuot leidęsis į tą pasaulį.

- Trūksta vienos šaudyklės, - pastebėjo Morokas. - Mačiau jos tuščią dėžę iš kitos pusės.

- Deja, tai neprieštarauja, - tarė Savinas. - Tikriausiai šaudyklė buvo planetoje su pagrindine tyrinėtojų grupe. Kadangi tai, kas nužudė laivą, atėjo būtent iš ten, aš nemanau, kad kas nors ėmėsi rizikos pakilti ir paimti iš čia tą vienintelį likusį gyvą žmogų. O tikriausiai ir negalėjo.

- Norėsit apsidairyti viduje? - paklausė Činas.

- Taip, - atsakė Morokas, - bet ne dabar. Jeigu čia nebėra gyvybės, pirma turime išsiaiškinti, ar ji dar yra apačioje.

- Na, kažkas ten tikrai yra, - tarė Manja. - Laivo stovis akivaizdžiai byloja, kad jam buvo suduotas neįtikėtinos galios smūgis - gryna energija - būtent nuo planetos paviršiaus. Tai užtrumpino visas sistemas, kompiuterius ir greičiausiai nužudė beveik visą įgulą elektros smūgiu. Mūsų vienintelis išsigelbėjęs žmogus tuo metu tikriausiai buvo kažkaip izoliuotas ir negavo pilnos iškrovos.

- Jeigu man lemta žūti nuo elektros smūgio, visų pirma ketinu sužinoti, kas nori tai padaryti ir kodėl, - tarė Morokas dusliu, bet tvirtu balsu. - Leidžiamės, kapitone. Nutupdykit valtį jų stovykloje. Visi pasitikrinkit skafandrus ir ginklus. Taip. *Pirmyn!*

Surasti stovyklą pasirodė visai nesunku. Planetos paviršių dengė miškai ir jūros, tačiau niekur, išskyrus pačią mokslinę stotį, nesimatė jokių gyvų organizmų veiklos požymių. Stovyklą sudarė keliolika surenkamų namukų ir parabolinės ryšių antenos; iš oro visa tai buvo labai pastebima.

- Standartinė kilnojamoji mokslinių tyrimų stotis, beveik niekuo nesiskiria nuo mūsų, - tarė Manja. - Vienintelis nesuprantamas dalykas - tai tas didelis... namas, šiaip pastatas ar kas ten? Jis visiškai kitokios konstrukcijos ir

visai neatrodo laikinas. Tiesą sakant, jis atrodo beveik taip, lyg būtų iškaltas iš vientiso, neįtikėtinai didelio kvarcinės medžiagos kristalo.

- Greičiausiai tai kaip tik ir yra tyrinėjimų objektas, - spėjo Morokas. - Ar tai toks keistas apšvietimas, ar mane akys apgauna? Žiūrėkit, tas... daiktas dabar atrodo kiek kitaip, tarsi pajudėjo.

- Mėginu išmatuoti, - pranešė Manja. - Jis iš tiesų kažkokiu būdu keičiasi. Ne masė ir ne matmenys, bet labai nepastebimai, tik detalės.

- Gal jis gyvas?

- Gal... Bet jeigu taip, tai jis nėra iš tolo nepriemena jokios mums pažįstamos gyvybės. Tiesiog neįsivaizduoju, kas tai galėtų būti, bet įtariu, kad ir jie neįsivaizdavo. Dėl to čia ir atskrido.

- Stovyklos jėgainė pakrauta ir veikia normaliai, - įsiterpė Činas. - Tiesą sakant, viskas atrodo gana jaukiai. Bet mano prietaisai neužfiksuoja jokio spinduliavimo - monitoriai mūsų neseka. Atrodo, visi ten sumigę. Aa, matot?! Jų šaudyklė - ten, pievelėje. Manau, galim nutūpti šalia. Slėptis nėra prasmės....